

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 788/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou MST PARTNERS, s. r. o., Laurinská 3, Bratislava, konajúcej prostredníctvom advokátky a konateľky Mgr. Martiny Mundierovej, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 205/2014 z 15. apríla 2015 a postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14 Co 247/2011 zo 7. októbra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Cdo 205/2014 z 15. apríla 2015 a postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Co 247/2011 zo 7. októbra 2013.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 14 C 183/2000 sa sťažovateľka v procesnom postavení navrhovateľky domáhala pôvodne proti odporkyňi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa na parcele [REDAKOVANÉ] uvedenej na [REDAKOVANÉ] vedenom na Okresnom úrade Bratislava I – odbore katastrálnom, katastrálne územie Staré Mesto, obec Bratislava, mestská časť Staré Mesto, okres Bratislava I o výmere 193 m², druh pozemku – ostatné plochy (ďalej len „sporná nehnuteľnosť“). Návrh odôvodnila tým, že jej nebohý manžel sa v roku 1980 dohodol o odkúpení spornej nehnuteľnosti (časti záhrady) s nebohým manželom odporkyne. Kúpna cena vo výške 20 000 Kčs bola uhradená, pričom sa nezachoval žiadny písomný dokument o predaji. V priebehu konania pôvodná odporkyňa [REDAKOVANÉ] zomrela a do konania vstúpila ako odporkyňa jej dcéra [REDAKOVANÉ] ako jediná dedička zo zákona. Z osvedčenia o dedičstve sp. zn. 10 D 373/2003, D not 125/2003 vydaného

notárkou [REDACTED] v Malackách 14. apríla 2004 nevyplýva, žeby zdedila aj spornú nehnuteľnosť [REDACTED] vedenú na [REDACTED].

3. Pôvodná odporkyňa [REDACTED] previedla ešte v roku 2000 spornú nehnuteľnosť na kupujúcich [REDACTED] a [REDACTED]. Sťažovateľka v konaní navrhla, aby kupujúci [REDACTED] a [REDACTED] vstúpili ako ďalší účastníci konania na strane odporcov. Súd o tomto návrhu na pripustenie ďalších účastníkov konania na strane odporcov do dnešného dňa nerozhodol a ďalej konal len s [REDACTED] [REDACTED], právnou nástupkyňou pôvodne označenej odporkyne [REDACTED]. Napokon [REDACTED] a [REDACTED] oznámili vstup do konania ako vedľajší účastníci na strane odporkyne z dôvodu, že sú vlastníkami spornej nehnuteľnosti. Napriek tomu, že ich vstup do konania nikto nenamietal, okresný súd uznesením sp. zn. 14 C 183/2000 z 2. marca 2006 rozhodol o pripustení ich vstupu do konania.

4. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 14 C 183/2000 z 12. januára 2011 určil, že sťažovateľka je vlastníkom spornej nehnuteľnosti a odporkyňu uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania a právneho zastúpenia vo výške 496,88 €.

Okresný súd tak rozhodol z dôvodu, že v konaní považoval za jednoznačne preukázané, že sporná nehnuteľnosť, ktorá tvorí pás na konci záhrady sťažovateľky, je neoddeliteľnou súčasťou záhrady, ktorú od nast'ahovania sa do rodinného domu od roku 1984 nepretržite užíva a zveľaďuje ako vlastnú.

5. Krajský súd na základe odvolania vedľajších účastníkov [REDACTED] a [REDACTED] uznesením sp. zn. 14 Co 247/2011 zo 7. októbra 2013 rozhodol tak, že rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 14 C 183/2000 z 12. januára 2011 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd zastával názor, že odvolanie podali legitimované osoby napriek námietkam sťažovateľky a na podanie odvolania nie sú vedľajší účastníci oprávnení, keďže s odvolaním nevyjadrila súhlas odporkyňa [REDACTED] [REDACTED]. Prihliadal pritom na skutočnosť, že z osvedčenia o dedičstve nevyplýva, že odporkyňa [REDACTED] zdedila po svojej matke [REDACTED] spornú nehnuteľnosť, okresný súd sa nevyrovnal s námietkami odporkyne [REDACTED], že

vo veci nie je pasívne legitimovaná, a okresný súd nerozhodol o návrhu samotnej sťažovateľky z roku 2005, aby súčasní vedľajší účastníci [REDACTED] a [REDACTED], ktorým [REDACTED] nehnuteľnosť predala, pričom vklad kúpnej zmluvy bol v katastri povolený 28. mája 2002, vstúpili do konania na strane odporcov. Krajský súd uviedol, že v ďalšom konaní bude povinnosťou prvostupňového súdu rozhodnúť o žiadosti sťažovateľky z roku 2005 na vstup ďalších účastníkov na strane odporcov do konania, vysporiadať sa s námietkami pasívnej legitimácie v súčasnosti označenej odporkyne a opätovne rozhodnúť v merite veci.

6. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 8 Cdo 205/2014 z 15. apríla 2015 odmietol z dôvodu procesnej neprípustnosti, keďže sťažovateľkou vytýkaný nedostatok odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu o prípustnosti odvolania vedľajších účastníkov považoval najvyšší súd za neopodstatnený.

7. Podľa sťažovateľky došlo v predmetnom konaní k odňatiu jej možnosti konať pred súdom zo strany najvyššieho súdu, ako aj krajského súdu. Krajský súd vo svojom rozhodnutí vôbec nezdôvodnil, z akého dôvodu prihliadol na odvolanie vedľajších účastníkov na strane odporkyne a ako sa vysporiadal s námietkami sťažovateľky o tom, že vedľajší účastníci na strane odporkyne neboli oprávnení na podanie odvolania. Rozhodnutie krajského súdu je v tejto časti nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nespĺňa zákonnú požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Podľa názoru sťažovateľky bola splnená podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) OSP a dovolanie bolo prípustné. Najvyšší súd však považoval dovolanie za neprípustné. Uvedený nedostatok zakladá porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka zdôraznila, že odporkyňa, ktorá sama odvolanie nepodala, vôľu nepokračovať v konaní jednoznačne prejavila tým, že kontaktovala právneho zástupcu sťažovateľky pre účely zaplatenia trov konania a tieto aj zaplatila. Sťažovateľka odkázala na judikatúru najvyššieho súdu, podľa ktorej ak podá odvolanie len vedľajší účastník konania, môže ho podať len v tom prípade, ak hlavný účastník s takýmto úkonom vyjadrí súhlas. V prípade, že účastník odmietne dať súhlas na odvolanie vedľajšieho účastníka, je takéto odvolanie vedľajšieho účastníka

právne neúčinné. Krajský súd mal teda odvolanie podané vedľajšími účastníkmi odmietnuť ako podané neoprávnenou osobou.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v spojení s právom sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo sťažovateľky na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako i právo garantované čl. 20 Ústavy ako i právo garantované podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15.04.2015 sp. zn. 8Cdo/205/2014 a postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 07.10.2013 sp. zn. 14Co/247/2011 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15.04.2015 sp. zn. 8Cdo/205/2014 a uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 07.10.2013 sp. zn. 14Co/247/2011 sa rušia a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 341,74 EUR, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa MST PARTNERS, s.r.o. vedený v ČSOB, č. účtu: 4012389576/7500, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

11. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prvej vety má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

14. Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

15. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

III.

16. Podstatou sťažnosti sťažovateľky je námietka porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu namietanými uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu z dôvodu ich nedostatočného odôvodnenia, a teda nepreskúmateľnosti. Krajský súd nezdôvodnil, z akého dôvodu prihliadol na odvolanie vedľajších účastníkov na strane odporkyne a ako sa vysporiadal s námietkami sťažovateľky o tom, že vedľajší účastníci na strane odporkyne neboli oprávnení na podanie odvolania. Podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku preto bola splnená, najvyšší súd však dovolanie odmietol ako neprípustné.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky postupom a uznesením krajského súdu

17. V rámci predbežného prerokovania sťažnosti sťažovateľky smerujúcej proti postupu a uzneseniu krajského súdu sa ústavný súd musel vysporiadať aj s tou skutočnosťou, že namietaným uznesením krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ústavný súd v konaniach o sťažnostiach proti zrušujúcim rozhodnutiam krajských súdov, ktorými boli zrušené rozsudky okresných súdov a vec vrátená okresným súdom na ďalšie konanie, opakovane konštatoval neprípustnosť takejto sťažnosti, resp. nedostatok svojej právomoci odvolávajúc sa na princíp subsidiarity (pozri napr. I. ÚS 87/2015, II. ÚS 723/2015, I. ÚS 112/2015, IV. ÚS 227/2013, III. ÚS 561/2015, I. ÚS 275/2016, I. ÚS 538/2014).

18. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie vo veci samej právoplatne skončilo. Z princípu subsidiarity totiž

vyplýva, že sťažnosť možno zásadne prerokovať a rozhodnúť o nej až potom, keď napadnuté konanie bude skončené. Je to tak z toho dôvodu, že sťažnosť musí v zásade smerovať proti poslednému rozhodnutiu o opravnom prostriedku, ktorý mal sťažovateľ k dispozícii, a nemôže ho opomenúť. V zmysle uvedeného v konaní, ktoré v čase predbežného prerokovania sťažnosti ústavným súdom stále prebieha, nemožno uvažovať o splnení tejto požiadavky. Ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov.

19. Ústavný súd už vyslovil, že nemožno akceptovať, aby napĺňanie úsilia o spravodlivé súdne konanie príslušným všeobecným súdom nahradzoval ústavný súd svojím vstupovaním a ingerenciou do dosiaľ meritórne neskončeného konania. Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľa až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nemajú možnosť namietaný protiústavný stav napraviť. Úlohou ústavného súdu nie je totiž náprava prípadných pochybení všeobecných súdov v neskončených (prebiehajúcich) konaniach; ústavný súd je zásadne povolaný meritórne posudzovať vec až z komplexných hľadísk, t. j. po jej právoplatnom skončení, a to z toho hľadiska, či konanie ako celok a jeho výsledok sú ústavne udržateľné.

20. V dôsledku vydania namietaného uznesenia krajského súdu bola vec vrátená okresnému súdu, ktorý v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 183/2000 ďalej pokračuje. Sťažovateľka má a aj bude mať v ďalšom štádiu konania pred okresným súdom, resp. v odvolacom či dovolacom konaní pred krajským súdom alebo najvyšším súdom, možnosť uplatniť ochranu označených práv, z čoho vyplýva, že má ešte k dispozícii iný právny prostriedok ochrany tých práv, ktorých porušenie namieta vo svojej sťažnosti. V tomto štádiu konania dôvody uvádzané sťažovateľkou v sťažnosti samy osebe nezakladajú ústavnú potrebu zásahu ústavného súdu v prebiehajúcim súdnom konaní (m. m. I. ÚS 538/2014, I. ÚS 112/2015).

21. Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky zo zásady možnosti preskúmania len meritórnych právoplatných rozhodnutí, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky je však navyše aj to, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ale zároveň aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr, prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

22. Ústavný súd konštatuje, že v predmetnej veci krajský súd namietaným uznesením rozhodoval o odvolaní vedľajších účastníkov podanom proti rozsudku okresného súdu, ktorý zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Ústavný súd pripomína, že zrušujúce uznesenie krajského súdu nie je konečné a vrátením veci okresnému súdu na ďalšie konanie poskytne ochranu označeným právam sťažovateľky okresný súd. Krajský súd namietaným uznesením síce zrušil rozsudok okresného súdu, ktorý znel v prospech sťažovateľky a vec mu vrátil na ďalšie konanie, no v odôvodnení svojho uznesenia v prvom rade vytýkal okresnému súdu, že sa nevysporiadal s pasívnou legitimáciou v súčasnosti označenej odporkyne [REDAKOVANÉ] ani s návrhom sťažovateľky na vstup v súčasnosti označených vedľajších účastníkov konania [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí sú v súčasnosti vlastníkami spornej nehnuteľnosti, do konania na strane odporcov. Z odôvodnenia namietaného uznesenia ústavný súd nezistil záväzný právny názor krajského súdu, ktorý by jednoznačne predurčoval budúci neúspech sťažovateľky v konaní.

23. Ústavný súd preto po zistení, že v sťažovateľkinej veci po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie rozhoduje o ochrane jej práv iný súd (okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 183/2000), v súlade s princípom subsidiarity zakotveným v čl. 127 ods. 1

ústavy podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmieta sťažnosť smerujúcu proti postupu a uzneseniu krajského súdu pre nedostatok právomoci.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky postupom a uznesením najvyššieho súdu

24. Najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia okrem iného uviedol: „Navrhovateľka tvrdí existenciu vady konania podľa § 237 písm. f) OSP v znení účinnom do 31. decembra 2014, ktorá podľa nej spočíva v tom, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec neuviedol, na základe akých dôvodov považoval odvolanie vedľajších účastníkov na strane odporkyne za právne účinné a ako sa vysporiadal s námietkou navrhovateľky o nedostatku procesnej legitímácie na strane vedľajších účastníkov na jeho podanie. Podľa dovolacieho súdu navrhovateľka vytýka nedostatok odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu o prípustnosti odvolania vedľajších účastníkov neopodstatnene.

Odvolací súd na str. 4 ods. 3 svojho rozhodnutia uviedol: Na odvolanie vedľajších účastníkov odvolací súd prihliadal napriek námietkam navrhovateľky, vzhľadom na to, že prvostupňový súd nerozhodol o návrhu samotnej navrhovateľky z roku 2005, aby súčasní vedľajší účastníci vstúpili do konania na strane odporcov. Odvolací súd teda reagoval na námietku navrhovateľky vo vyjadrení k odvolaniu, že vedľajší účastníci nemajú právo podať odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa. Otázka, či je správny záver odvolacieho súdu o existencii práva vedľajších účastníkov podať odvolanie, je otázkou právnou, ktorú dovolací súd, keďže dovolanie navrhovateľky nie je prípustné, nie je oprávnený riešiť.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania navrhovateľky nevyplýva z § 239 O.s.p., nepreukázala sa opodstatnenosť jej argumentácie o dôvode zakladajúcom prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani vady vymenované v § 237 písm. a/ až e/, g/ OSP., odmietol najvyšší súd jej dovolanie ako procesné neprípustné bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.“

25. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že nemá žiadny dôvod odchyliť sa od svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu.

26. Po preskúmaní výroku a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu z hľadiska arbitrárnosti, teda zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právneho predpisu s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ústavný súd konštatuje, že nezodpovedá skutočnosti tvrdenie sťažovateľky, podľa ktorého odôvodnenie dovolacieho súdu je v rozpore so základnými požiadavkami na odôvodnenie rozhodnutia súdu. Najvyšší súd sa dovolaním sťažovateľky zaoberal, pričom jeho závery o nenaplnení dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku zakladajúce sa na tom, že krajský súd na námietku sťažovateľky v odôvodnení napadnutého uznesenia reagoval vyjadreným názorom, že v súčasnosti označení vedľajší účastníci konania by mali v konaní vystupovať na strane odporcov (keďže sú v súčasnosti vlastníkami spornej nehnuteľnosti, pozn.), sú logické a presvedčivé. V žiadnom prípade nevykazujú znaky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s týmito závermi nestotožňuje, nemôže sama osebe zakladať porušenie ňou označených práv.

27. Vzhľadom na to, že závery najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania sťažovateľky nemožno považovať za arbitrárne a obstoja vo svetle požiadaviek na ústavne udržateľné odôvodnenie konajúceho súdu a požiadaviek na spravodlivé súdne konanie, bolo potrebné sťažnosť smerujúcu proti postupu a uzneseniu najvyššieho súdu v časti namietajúcej porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Sťažovateľka označila v petite svojej sťažnosti aj porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, v odôvodnení však neuviedla, v čom malo porušenie uvedených práv spočívať, a nepredostrela žiadne

argumenty, ktoré by mali porušenie označených práv odôvodňovať. Z uvedeného vyplýva, že odôvodnenie sťažnosti sťažovateľky zjavne nezodpovedá, nekorešponduje navrhovanému petitu. Vzhľadom na uvedené sťažnosť v časti namietajúcej porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu postupom a uznesením najvyššieho súdu napĺňa predpoklady na odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2016